Aš balsuoju už taiką

84-11-10.

Kai žvaigždėm ruošėjo naktys lyja,
Kai šešėliai sugula ant plento,
Akmeninė Motina atgyja,
Nulipa nuo savo postamento.

Paima ji pelenų žiupsnelį,
Prie krūtinės jį tvirtai prispaudžia:
— Čiūčia-liūlia, mik užmik, vaikeli,
Tai gražustinis, ne patrankos graudžia.

Vaikšto Motina po Osvencimą,
Buchenvaldo pelenus bučiuoja,
Vaikšto Motina po Hirosimą
Ir lopšinę pelenams dainuoja...

(Just. Marcinkevičius
„Pelenų lopšinė")

Pirčiupių kaimelis... Vienas iš daugelio dzūkų kaimelių. Matai nau-

jas trobas, darželius, šulinius... Kaimo gatve laksto vaikai... Bet kodėl kiemuose stūkso tokie dideli kryžiai? Daug kur Lietuvoje matai kryžius, tikinčiųjų pastatytus dievo garbei... Tačiau šitie kryžiai išsiskiria ne tik savo didumu... Jie ženklina brolių kapus. Kas čia guli: partizanai, kareiviai, šaudę į fašistus iš patrankų ir tankų?

Ne! Paprasti žmonės, kaimiečiai, vyrai, moterys ir vaikai... Kai vokiečių kareiviai su tankais apsupo kaimelį, daugelis šių žmonių nebuvo nė tanko matę.

Pirčiupių kaimelis senas. Kaip ir kitas negandas, jis gerai mena gaisrus. Šiaudinių stogų bakūžė užsidegdavo nuo žaibo, nuo neprižiūrėto židinio, nuo kibirkštėlės. Gaisras visada buvo didelė

žmonių nelaimė. Bet tokio gaisro Pirčiupiliose niekas neatminė. To negalėjo suvokti nė žmogaus protas... Degė ne tik namai — degė žmonės! 119 žmonių žuvo liepsnose, jų tarpe moterys, vaikai...

Buvo senas dzūkų kaimelis... Ir vienu akimoju jo neliko, vien šiurpūs degėsiai, kuriuos sklaidė vėjas... Kaip tyruose. Nebegirdėjai čia žmogaus balso.

Buchenvalde vampas vėl prabyla,
Pirčiupyje vėl sugirgžda svirtys.

Ir visi, visi, visi pakyla,
Ir visi, visi, visi prieš mirtį.

Ir visi, visi, visi už laimę,
Ir visi, visi, visi už taiką.
. . . . . .

Motina vėl stovi savo kaime,
Pelenus sugniaužtoj savojoj laiko.

(Just. Marcinkevičius
„Pelenų lopšinė")

Lietuvoje nebūna žemės drebėjimų. Tai žino kiekvienas mokinukas. Tačiau sloguoris vokiečių okupacijos metais ne vienam teko matyti, kaip vaikščioja, kaip krūpčioja žemė. Tai dūso, vartėsi gyvieji, pakišti po velėna kartu su sušaudytaisiais...

Galvoju šiandien apie Pirčiupius, apie tą mažą Lietuvos žemės pėdą... Man gailu kiekvieno žmogaus, kuris neišaugė savo vagos, neparsodino savo medelio, nesuvalgė jam skirto ruginės duonos - kąsnio. Kan-

kinančiai gaila kūdikio, kuris užspringo gaisro dūmuose...

Laikas greitai bėga. Užaugo jauna karta, kuri negirdėjo bombų sprogimų, kurioms neteko matyti Hirosimos, Nagasakio kančių, Osvencimo, Buchenvaldo, Lidicės, kuriose Didžiojo Tėvynės karo žygdarbiai skamba kaip istorinės legendos. Ar reikia drumsti jaunųjų ramybę, ar reikia priminti jiems tų tragedijų puslapius? Reikia! Juk dangus ne toks grynas, kaip norėtumėm. Tiesa, virš mūsų miestų ir kaimų plyti veiski mėlynė, bet toliau, Vakaruose, dangus drumsčiasi, tenai kaupiasi debesys, blyksčioja žaibai. O kartais ir griaustinis atsaidi. Šiandieną hitle-

rinius žmogėdrų laukai atiteko Vakarų imperialistams. Nebe automatais žvangina jie, o atomine ir vandeniline bomba.

Kad daugiau niekur neplūstų kraujo upės, ašarų marios, mes balsuojame už taiką!

5/5

85.02.15.

Ir nepalankiausiomis sąlygomis būtina atsispirti blogoms įtakoms, būtina išsaugoti teigiamas moralines ir dvasines savybes.

V

Žmogui gyvenime reikia pakelti daug. Labai daug. Ir jio neturi sugniužti, patūžti, jis neturi pasiduoti blogoms įtakoms, jis